

Fire of Pensiveness and Passion

Parsha Tzav

Vayikra - Ch. 6

¹ **H**ASHEM spoke to Moses, saying: ² Command Aaron and his sons, saying: This is the law of the elevation-offering: It is the elevation-offering [that stays] on the flame, on the Altar, all night until the morning, and the fire of the Altar should be kept aflame on it. ³ The Kohen shall don his fitted linen Tunic, and he shall don linen breeches on his flesh; he shall separate the ash of what the fire consumed of the elevation-offering on the Altar, and place it next to the Altar. ⁴ He shall remove his garments and don other garments, and he shall remove the ash to the outside of the camp, to a pure place. ⁵ The fire on the Altar shall be kept burning on it, it shall not be extinguished; and the Kohen shall kindle wood upon it every morning; he shall prepare the elevation-offering upon it and shall cause the fats of the peace-offerings to go up in smoke upon it. ⁶ A permanent fire shall remain aflame on the Altar; it shall not be extinguished.

2

Rashi

6. אש תמיד - A FIRE, CONTINUALLY. "תמיד" - תמיד - "תמיד" has been stated.⁵ היא שמדליקין בה את הנרות - It is the one with which they light the lamps of the Menorah, שְׁנֵאָמַר בָּהּ - about which it says, "להעלת נר תמיד" - "to light a lamp continually."⁶ It, too, מעל המזבה החיצון תוקד' - shall be set alight from the fire which is on the Mizbe'ach.⁷

3 Stem Mishkanel - Tzav - pg 215

This *sidrah* continues the theme of the previous one and examines details of various offerings which were brought in the Mishkan. It is intriguing to note that the Torah requires the *chatas* (sin offering) to be slaughtered in the same place in the courtyard of the Mishkan as the *olah* (burnt offering):

Speak to Aharon and his sons and say, "This is the law of the chatas: in the place where you slaughter the olah, slaughter the chatas before God; it is most holy."

(Vayikra 6:18)

3

The *olah* itself was slaughtered to the north of the altar:

Slaughter it at the side of the altar, to the north, before God...

(Ibid. 1:11)

This is fascinating. The Torah mandates that the *olah* be slaughtered in the north and then instructs us to do likewise with the *chatas*. This promotes two questions. Firstly, why does the main instruction appear with the *olah*? This implies that the need for slaughter in the north is more fundamental to the *olah* than it is to the *chatas*. Secondly, why does the *chatas* merely follow the *olah*? They are, after all, very different offerings, with apparently little connection between them.

4 ענין אש - אש תמיד

בפסוק אש תמיד פס"י חשילו אש מערה מלש
מזבח החיצון תוקד. כבר כתבתי במקומות
הדנה כי יש אש מחיר ויש אש שוקף והם נתי
שקלים וזכו

5 The Midrash Sifra - pg 61

3. In addition, the *olah* sacrifice mitigates the transgression of someone's having entertained sinful thoughts.⁶⁰

8

How does the Torah hold a Jew culpable for sinful thoughts? Aren't thoughts a person's private domain? Could it not be claimed, furthermore, that the ideas which flash through one's mind are beyond his active control?

The Torah-view on this subject, however, deviates from what is commonly assumed. *Rambam* explained, "Sinful thoughts only enter a heart which is devoid of (Torah) wisdom."

The Torah maintains that a person's free choice includes even the realm of thought. Not only in his deeds, but also in his mind is he expected to live up to the level of Torah. In order to avoid having his mind infiltrated by ideas and images which contradict Torah, there is only one counter-measure, keeping one's mind constantly occupied with Torah-ideas.

6 יקרא לקח טוב - ר' ב"פוס - ע"ה

אומר בעל "נתיבות חיים": את מוסר ההשכל הנלמד מן הקרבנות אפשר לקיים גם כהיום הזה. כיצד? בניגוד לחטאת הבאה על החטאים שחוטא האדם במעשה באה העולה על הרהורי הלב. ויש להבין, מדוע על עבירה שבמחשבה מביאים עולה הנשרפת כליל, לעומת זאת על מעשי עבירה מביאים חטאת אשר חלק ממנה אוכלים הכהנים. לכאורה היה מקום לומר להיפך: חטאת הבאה על עבירות חמורות של חייבי כריתות וחייבי מיתות בית-דין תישרף, ואילו על הרהורי הלב יביאו קרבן שחלק ממנו נאכל לכהנים! אלא, כך הוא ביאור הענין: הקרבן בא ללמד את האדם מה התורה דורשת ממנו וכיצד עליו להתנהג בחיי היום-יום. שונה הדרישה של התורה במה שנוגע למעשים ממה שנוגע למחשבות ולהרהורים. לא יתכן לדרוש מן האדם שכל מעשיו יהיו מנותקים מכל

נגיעה בשמיות, עליו גם לאכול ולשתות ולדאוג לשאר צרכי גופו. לעומת זאת, המחשבה חייבת להיות כולה קודש - אף כשמתעסקים בצרכי הגוף, צריכה המחשבה להיות טהורה בכל עת על האדם לחשוב שרצונו לעבוד את ה' יתברך. ממילא, גם הדאגה לצרכי הגוף אינה אלא להכשיר גוף בריא לעשיית רצון הבורא בשלימות.

7 כדי לכפר על הרהור הלב - מקריב אדם קרבן שעולה כליל לדי'. בזה הוא גם ממחיש שהמחשבה צריכה להיות כולה קודש. החטאת שבאה על המעשים נאכלת לכהנים, להראות שהמעשים כשלעצמם, אמנם, אינם יכולים להיות על טהרת הקודש, אולם בדומה לחטאת הנאכלת מתוך כוונה של קדושה, כך צריכים להיות המעשים הנעשים

לצורך הגוף.

אמרנו שהמחשבה היא הכה העליון באדם. כאשר כך, היא גם הכה הדק ביותר באדם. מהעבודות הקשות הוא לשמור אותה שלא תופסק ולא תופרע: כל דבר קטן המתרחש בסביבה עלול להטות מהענין שהיא עוסקת בו. גם כשאין שום דבר מבחוץ מפריע, עלול הדמיון להתערב במחשבה ולהולכה, שוכב בדרך לב רצונו. וצריך להתלמד להנהיג את המחשבה ולא לתת לה לסטות מענינה לענין אחר בשום אופן; נשתדל למצוא זמן ומקום שקטים ונקבע לעצמנו איזה ענין שברצוננו להגות בו, ונתאמץ לחשוב בו במשך שלש דקות ולא לתת למחשבה להתגלש לענינים אחרים. דרוש לזה מאמץ גדול, ויעברו ימים רבים עד נשתחיל להצליח להחזיק המחשבה דקה אחת, ולאט לאט נוכל להגיע עד לריכוז במשך שלש דקות. מסתבר שהשלב הראשון הזה בהתלמדות יימשך לכה"פ חדש שלם. אך אז נמשש את כח המחשבה בתפארתו ובטהרתו, ויהיה לנו לפלא איך יש לנו כח עילאי כזה ועד כה לא הכרנו כלל את צורתו.

«ושים תמורת רוב דבריך אורך מחשבתך והתמדת בהינתך והחשבון עם נפשך, כי המחשבה נר תכניסהו אל לבך, והחשבון שמשו, תאיר באורה מצפונך ולגלות לך מה שהוא צפון בו מן הטוב הרע, והלשון שער המצפון» (חז"ל שער הפרישות פ"ה). כל מחשבה מאירה לאדם. זיו התורה, רוחב העולם, עומק האדם — הכל מתגלה רק למי שהוא חושב.

20 Shen Miskened

To begin our investigation, let us consider an observation made by my holy father. The *olah* was brought for incorrect thoughts without any follow-up action. My father noted that the word for "north" used in these verses is *tzafon*. This word has the same root as *matzpen*, meaning "conscience" or "intellect." The *olah* is slaughtered in the north, because the north represents the intellect of man, the place where the

sin requiring the *olah* took place.¹

21 This satisfies our requirement to know why the *olah* is intrinsically associated with the northern area of the courtyard but creates an additional difficulty. We have already noted that the *olah* was brought only for intellectual sins — those which involved no physical action at all but remained as evil thoughts. On the other hand, the *chatas* was brought for sins which were accidental; had these sins been done deliberately, they would have incurred the Divine punishment of excision. This means that the *chatas* was always brought for an action which had no intent behind it; the body was working without full control of the mind to produce an accidental act. As such, it is radically different from the *olah*. One is for a thought without an act, the other for an act with no thought. Why, then, should they be so closely associated by the Torah that the *chatas* takes its laws directly from those of the *olah*?

23

The connection between the *olah* and the *chatas* should now be clear. Quite unexpectedly, both are offered for sins of the mind, for inappropriate, sinful thoughts. In the case of the *olah*, the thoughts remained thoughts, but in the case of the *chatas*, they resulted in accidental sin. As such, the atonement for them is very similar. And, given that they are both sins of the mind, they are both slaughtered in the north, which, as we have seen, symbolizes the power of the intellect.

24 Kindness - R. Pliskin: "First Thoughts" - pg 29

What are your first thoughts when you meet another person? People who have a strong tendency to be takers, think, "What can this person do for me?" People who have a strong tendency to be critical, think, "What can I find that is negative about this person?" Some people tend to think, "Do I like or respect this person or not?" And others focus on the question, "Do I feel comfortable in the presence of this person?" And yet others think about, "What does this person think of me?"

שני כחות מנוגדים משתמשים באותו אבר: המחשבה והדמיון, שניהם פועלים במוח. כשאנו מתכוונים להבין משהו, או יוצר המוח מחשבות. כשאין אנו מטריחים את המוח להבנת דבר מסוים, או הוא פועל באופן עצמאי ויוצר דמיונות, ודמיונו מוליכו שוכב בדרך לב רצונו" כהגדרת הגרי"ס באגרת המוסר. כי המוח פועל בלי הרף, יום ולילה. בשינה הוא ממשיך להגות, כידוע ממה שגבא החלום ברוב ענין; גם בלי חלום ברור נוכל להבחין בפעולת המוח כשאנו מתעוררים ומנסים להוכיח מיד במה הגה המוח לפני היקיצה, ואז ניוחב שהמוח לא שהה בלי פעולה.

הדמיון פועל באדם מילדותו באופן טבעי; היכולת להגיע למחשבה מסודרת ומכוונת מתפתחת הרבה יותר מאוחר. מעטים הם בני אדם המשתמשים במחשבה מרוכזת. בזה נעסיק בעיה בועדים הבאים.

אולם, ידיעה אחת נחוצה להתלמדות זו: כל גדולי המחשבה הזהירו, שאין לחשוב בהתאמצות וקושי אלא דווקא בקלות עד כדי הרגשת נעימות. מחשבה אינה דומה לחטיבת עצים אלא לניגון בכינור. זה כלל גדול במלאכת המחשבה. מעתה ננסה להאריך זמן המחשבה עד לחמש דקות. אם מרגישים שזה יותר מדי יש מיד להפסיק כזה ואין להכביד על עצמו בשום אופן.

22

This leads us to a discussion of the nature of accidental sin. Why does it happen at all? At a simple level, for example, a person forgets that it's Shabbos or that a particular action is prohibited, and during this period of forgetfulness breaks a law of Shabbos. Since his act was accidental, we treat him accordingly, obliging him to bring a *chatas* offering to atone for it.

But why does this happen? We may suggest that when a person accidentally sins, there is more to it than mere chance. In reality, the person concerned has a strong desire to do a particular act but refrains from actually doing it because he knows that the Torah prohibits it. He doesn't actually hate the idea of doing the act, but his consciousness of God's will prevails, holding him back from fulfilling his desires. This means that despite the fact that he is controlling himself, his desire for the act is creating a connection between his psyche and the deed. The consequence of this is that while he would never consciously do the sin, when his guard is down, that is, when he isn't thinking, his reflex will be to do it. This is the true accidental sin — one which he has a desire to do and controls, but when he isn't mindful it just slips out.

25

When you meet someone, let your first thought be, "What can I do for this person?" This way you will view each encounter with a fellow human being as an opportunity to give and help.

It is relatively easy to develop the habit of asking this question. At first, you need to deliberately ask yourself this question over and over again. Asking it enough times will cause it to pop into your mind automatically. After a while, as soon as you meet someone you will hear the question, "What can I do for this person?"

Don't continue to read on right now. Stop for a few minutes, and repeat many times, "What can I do for this person?" Enjoy the process. You can even sing these words with one of your favorite tunes. Feel the joy of elevating yourself.

As you repeat the question, "What can I do for this person?" think of specific people you know. Begin with people you like a lot. Then think of those towards whom you are neutral. Finally think about those with whom you experience difficulty when you deal with them.

28 - Torah Studies - Ed. R. Sacks - pg 159
"Fire shall be kept burning upon the altar continually; it shall not go out."⁷¹ On this verse the Jerusalem Talmud comments, "continually—even on Shabbat; continually—even in a state of impurity."⁷²

As has been mentioned before,³ every aspect of the physical Sanctuary has its counterpart in the inward Sanctuary within the soul of the Jew.

His heart is the altar. And corresponding to the two altars of the Sanctuary, the outer and the inner, are the outer and inner levels of the heart, its surface personality and its essential core.⁴

The altar on which the continual fire was to be set was the outer one. And for the Jew this means that the fire of his love for G-d must be outward, open and revealed. It is not a private possession, to be cherished subconsciously. It must show in the face he sets towards the world.

29 The concept of Shabbat is that of rest and withdrawal from the weekday world. Everyday acts are forbidden. But Shabbat is not only a day of the week. It is a state of mind. It is, in the dimensions of the soul, the state of contemplation and understanding. Its connection with Shabbat lies in the verse,⁵ "And you shall call the Shabbat a delight." On Shabbat, the perception of G-d is more intense, more open. And this leads the mind to a withdrawal from the secular and the mundane.

But to reach this level is to become prone to a temptation. One might think that to have reached so far in perceiving the presence of G-d is to have passed beyond passion to the realm of impassive contemplation. The mind asserts its superiority over the emotions. He has, he tells himself, no need for the fire of love. This is the man to whom the Talmud says, the fire "shall not go out—even on Shabbat."

30 There is an opposite extreme: The man who has traveled so far on the path of separation that he feels he has now no link with G-d. To him the Talmud says, "it shall not go out—even in a state of impurity." For the fire does not go out. A spark always burns in the recesses of the heart. It can be fanned into flame. And if it is fed with the fuel of love, it will burn continually. The Maggid of Mezeritch said⁶ that instead of reading the phrase, "It shall not be put out," we can read it, "It will put out the 'not.'" The fire of love extinguishes the negative. It takes the Jew past the threshold of commitment where he stands in hesitation and says "No."

31 The remark of the Maggid stresses the fact that to put out the "No," the fire must be continual. It must be fed by a constant attachment to Torah and to Mitzvot. "Once" or "occasionally" or "not long ago" are not enough. The fire dies down, coldness supersedes, and the "No" is given its dominion.

If a person offered an olah sacrifice, he is granted atonement for three transgressions:

1. He is pardoned for having neglected the fulfillment of a positive Torah commandment (mitzvas asay), for example, having neglected to don tefillin.

32 This explains the commandment:⁷ "Remember what Amalek did to you by the way as you came out of Egypt: How he met you (korcha) on the way. . . ." Amalek is the symbol of coldness in the religious life. "Korcha," as well as meaning "he met you" also means "he made you cold." The historical Amalek "smote the hindmost of you, all those who were enfeebled in your rear, when you were faint and weary: And he did not fear G-d."⁸ The Amalek within the Jew attempts to do the same. It is the voice which says "No" when the love of G-d grows faint and weary. It is the voice which does not fear G-d. And we are commanded every day to remember Amalek. That is, never to let coldness enter and take hold of the heart. And that means that the fire of love must never be allowed to die down.

33 Yom Tov - Shurim - R. Miller

Amalek's power, in a spiritual sense, lay in their ability to cool down any exuberance Israel may have had in their service of God. In his speech to Ahasuerus, Haman described the Jews with the phrase אחד ישנו עם אחד, "There exists a certain nation."¹⁷ Our Rabbis point that ישנו is composed of the same letters as ישנו, meaning "they slept."¹⁸ Thus, Haman was hinting to the King that Israel were in a somnolent state, spiritually, and that it would therefore be a propitious time to destroy them. Haman achieved his momentary, terrifying hold over Israel simply because, although they observed all the commandments punctiliously, the Jews lacked exuberance in their actions. Their performance was merely mechanical, robot-like.

34 אפי' שור-ה' רב ואבא-ב' יש אפסא-א' קס"ה

"השכל יגלה תעלומות חכמה, סתרי צפונים, יעורר הדעת והמוימה לחקור ולשאול ויברר דברים המסופקים. ההתפעלות - יסודתה לפתח טמטום הלב, לשפוך בה מי תבונתו, את אשר נודע לאדם, אכן בקרבו לא בא. לזאת, לימוד הישרת דרכי המידות וטהרת כחות הנפשיות נפרדים המה מלימוד כל תורה וחכמה, יען בהם הידיעה ואדם היודעם שני דברים המה, הידיעות רק צפונות בקרב האדם, ובוה קנה האדם שלימותו להנהיג דרכיו על פי ידיעותיו הנכחות והישרות. לא כן בדבר הישרת דרכי המידות וטהרת כחות הנפשיות, אשר לא על פי ידיעתם בלבד יחיה האדם לנהל מעשיו במישור דרכי לימודיהם, אם לא קננו הידיעות בלבב, וקשורים וצמודים בהאדם יהיו לאחדים - זה משפט לקיחתם ע"י תורת ההתפעלות, אשר זה דרכה וחילה להניח ברכה בקרב האדם; וגם אחר הסתלקותה לא תעלה בתוהו ותאבד, כי אם תשאיר אחריה איזה עוללות נספחים אל האדם. והיה ברבות עסק

ההתפעלות (ובפרט בסדר המוכשר לפי תכונת האדם ומצבו), כן גם העוללות יתרבו ויתחזקו להפיק מזג האדם לטוב" (אור ישראל סי' ל' עמ' מו ד"ה השכל).

* הרי בלימוד מקצועות התורה עדיין, הידיעה והאדם היודעה שני דברים המה, ודי בזה שהידיעה צפונה בקרבו, רק שהוא יתנהג למעשה על פי ידיעותיו. אך בענין המידות וטהרת הכחות מוכרחות הידיעות להתאחד לגמרי עם האדם ויהיו לאחדים ממש, ורק אז תתן פריה לשנות מידות וכחות האדם לטובה.

אש תמיד [ו]. פרש"י אש שמדליקין את הנרות מעל מזבח החיצון תוקד. הכוונה ללמד מזה שלמד תורה לתלמידים צריך שיהיה בהתלהבות גדול, אבל ההתלהבות אינו בהלמד עצמו, שהלימוד עצמו צריך להיות בישוב גדול במנוחה, שלכן רק הצניעות תתא בהתלהבות, והכנות בעצמו והכנת התלמידים

* תהיה בהתלהבות לקראת למד התורה מצד גדלות התורה הנמצאת, הלמד עצמו יהיה במנוחה נכונה, משום שעלול לטעות בדין שהוא רגש פנימי אינה חיה; היא אינה פועלת בתפילה ובודאי לא בלכת אדם לעסקיו. איסור אף שהטעות יהיה להחמי.

35 והנה כל לימוד תורה צריך להיות "באימה ביראה ברתת ובזיע" כמו שהיה במתן תורה ממש (ברכות כב, ע"א). אולם בלימוד מוסר שמטרתו היא התאחדות הידיעה עם האדם, תובע ר' ישראל שיהיה "בשפתיים דולקות, ברגשת הנפש וסערת הרוח" (אור ישראל סי' ב' ואגרת המוסר קטע ב'), צורת הלימוד היא לכתחילה באופן שאחרי הלימוד והחזרה נגיע להתפעלות.

36 מי שנגוע בגישה "תרבותית", השכלתנית, מתקשה בזה. האדם המודרני מתבייש לעורר רגש. בחברה התרבותית נידון אדם כ"פרימיטיבי" כשהוא מגלה הרגשותיו בפומבי. אפילו קרובים מבליגים על רגשותיהם בשעת הלוייה אם "תרבותיים" הם. והנה בא הגר"ס ותובע דווקא רגש בלימוד מוסר! הן, עלינו לפנות עורף לשכלתנות אם בתורת אמת אנו רוצים. בודאי, התחלה הלימוד

Yon Tu Shushan - R. Miller - pg 136

38 This seemingly minor detail in effect allowed Haman to enact his horrendous decree. Therefore, the type of repentance that was required to neutralize this decree was one in which extremes of enthusiasm would be demonstrated. We may now understand why Mordechai's public act of repentance was preferable here to Esther's modest, hidden method, for it was this demonstrative manifestation of repentance which itself formed the antidote.

39 With all that has been clarified, we may now grasp the positive effects of the excitement that forms an integral part of the Purim celebrations. It is essential, however, that these feelings be translated into our spiritual lives. In this way we will be simulating the rectification that was carried out by Mordechai so many years ago in Shushan. And once we are infected with the proper enthusiasm in our fulfilment of the

Torah, it will lead us to another acceptance of the Torah, as occurred in the times of the Megillah when, as the text states, Israel carried out a complete and heartfelt acceptance of the Torah which they had been given at Sinai.

Torah Study

40 The essential implication of this is that every Jew constitutes a Sanctuary to G-d. And even if he learns Torah and fulfills the commandments, if the continual fire is missing, the Divine presence will not dwell within him. For his service is without life. And a trace of that distant sin of the Golden Calf may remain: The "No" which is the voice of coldness.

The Jew must bring life, involvement, fire, to the three aspects of his religious existence: Torah, service and the practice of charity.¹⁴

41 Learning should not be something done merely to discharge an obligation, and kept to the minimum required. Words of Torah should never leave the mouth of a Jew. And they should be words spoken with fire. It is told in the Talmud¹⁵ that "Beruriah once discovered a student who was learning in an undertone. Rebuking him she said: Is it not written, 'Ordered in all things and sure.' If it (the Torah) is 'ordered' in your two hundred and forty-eight limbs, it will be 'sure.' Otherwise it will not." In other words, Torah should penetrate every facet of his being until he can say: "All my bones shall say, L-rd, who is like You?"¹⁶

42 Service means prayer and of this Pirkei Avot says, "Do not regard your prayer as a fixed mechanical task, but as an appeal for mercy and grace before the All-Present."¹⁷

The practice of charity includes the fulfillment of the commandments. And these again are not to be performed merely out of conscientiousness, but with an inner warmth that manifests itself outwardly in a desire to fulfill them with as much beauty as possible.

* "תנא דבי ר' ישמעאל עבירה מטממת לבו של אדם שנא' ולא תטמאו בם ונטמאתם בם, אל תקרי ונטמאתם אלא ונטממם" (יומא לט, ע"א).

* חוסר הרגשה שהוא הטמטום, היא טומאה. קדושה היא הרגשה ברוחניות, וטומאה היא היעדר ההרגשה (עי' עלי שור ח"א עמ' רלט וכו'). וטמטום הלב מתפשט: לא רק בעבירות אין הרגש אלא גם במאורעות, שאינם אומרים לאדם כלום. גם כאמונה ויראה אין הרגש, והנה אמונה בלי הרגש פנימי אינה חיה; היא אינה פועלת בתפילה ובודאי לא בלכת אדם לעסקיו. בלב מטוממם אין גם הרגשה בצערו של חבר או בשמחתו. "השתתפות בצער"

היא אמירה מהשפה ולחץ בלי שום הרגשה אמיתית. במצב זה לא תתכן גם אהבת חסד. כלל הדבר: בטמטום הלב נעלמים כל יסודות "האדם" מן הלב, וממילא אין גם עלייה. אין מנוס: מוכרחים לסלק את הטמטום. וכתב הגר"ס: "מוסר היא התורה לטמטום הלב" (אור ישראל סי' ז).

"מה יחיל לב האדם, פלצות תאחזנו, בהתבוננו פן ח"ו ניתקו מורשי לבבו ונתבטל הרגשו אף בדבר אחד, אשר יודע למעלה כי הוא בגדר אינו עושה תשובה כי בנפשו הוא ח"ו!... ובפרט טרודי הזמן ועמוסי התלאה, העלולים מאד לעבירות נישאות ובל ירגישו מאומה, ובפרט בין אדם לחברו, קנאה, שנאה, לשה"ר, הלבנת פנים ומירמת העסק על כולנה" (אור ישראל סי' ל' ד"ה מה).

Love Your Neighbor - pg 228

44 The Talmud (Yerushalmi Yevomos 8:3) explains that the reason the sin offering and burnt offering were slaughtered in the same place in the Sanctuary was to save sinners from embarrassment. Anyone witnessing someone bringing a sin offering could assume that it was a burnt offering which is brought as a donation and not necessarily as atonement for a transgression. Using this as a source, the Sages made a regulation that prayer (shmoneh esrai) must be recited quietly in order not to embarrass people who confess their sins during their prayers. (Sotah 32b)

This verse teaches us that we must be very careful not to cause someone embarrassment or discomfort because of past misdeeds.

45 ברור הוא, כי טמטום הלב אי אפשר לסלק על ידי לימוד בשכל קר. זה מחייב את כל המהלך שר' ישראל מתווה ללימוד מוסר, "ברגשת הנפש וסערת הרוח", עד כדי התפעלות.

תורה עמוקה היא דרך ההתפעלות על דרכו של ר' ישראל. הרי הבאנו לעיל את דבריו בזה, כי "גם אחר הסתלקותה לא תעלה בתוהו ותאבד, כי אם תשאיר אחריה איזה עוללות נספחים אל האדם", ר' ישראל מרמו כאן על יסוד עמוק אשר הספרים הק' בנויים עליו דברים עמוקים, וכנראה הוא מאבני הפינה בחכמה הפנימית, כי במקום שהיתה בו פעם חלות של קדושה, אפילו אם הקדושה מסתלקת - רועם הקדושה נשאר שם תמיד בל יימחה, כגון מקום המקדש אשר גם בחרבנו בקדושתו עומד. כך גם הרגשה של קדושה, אפילו אם היא נשכחה, רועם שלה נשאר בלב.

ועמוקה מאד היא השפעת ההתפעלות: היא מגעת עד לתת-הכרה, ועם היא מחוללת מהפכה לטובה. ציורים כוזבים ממידות ותגובות - מתבטלים, ומחולפים בציורים יותר אמיתיים. מניעים תת-הכרתיים למעשים ותגובות - מתגלים. גם בפנימיות נפש האדם ומתבואה אשר הכחות מושרשים בה, המה הציורים החזקים אשר עליהם חסיון דלת מעשי האדם ומאוויו - גם שמה תנוח כח ההתפעלות (אם שכמעט אינו ניכר ואינו נרגש) (שם בס"ל ל').